

VLAK A PLESNIVÝ CITRÓN

Strižené blesky mastné jako žloutek z plakátu,
ó, městečko, které spíš ve své prohnilé skořepině,
nač je ti projížďení vlaků?

Vím, na klenotnictví, když jírovce s ostnitými
tobolkami

pýřitě vystylají odřené okno,
fouká jím na louku stulenou za řekou se pcháči,
kde černota smavých nocí usíná nenažraně
na chlupatých prsou minulosti,
stará auta jezdí potrhle pomalu a bolestně
jako toulavý tón utržený z podolku
rtuťových hodin,

vím, na klenotnictví a na mucholapku – rušičku,
když mouchy vysílají v jazyce romadůrů léto,
když supí hrnce na plotnách
a já jsem šťasten pod silnicí uprostřed stoky
se splašky,
uprostřed poctivosti slizkého kamení,
které se marně hrabe k městu rozpálenému
psy,
plachými kocoury,

zaprděnými kotouči pivních hráčů
a mžouravými žábami v ložnicích,
zatímco kostel odbíjí moždír v břiše pijana,
á, dítě, přitáhnu tě za kšandu, hoříš
jako tulipán chrupkavé kyseliny,
která se shromažďuje ve spaní,
přitáhneš se za kšandu,
jsi samo a šťastně brečíš
ve snopech dveřního zlata,
zemřelí majitelé škol, židovských
a klenebních,
ti duchové střežících pohledů,
mrkavých sluncí – užvaněných pavoučků
v jitrním průvanu,
padají a padají do dalších propastí,
kde zmizeli učitelé, vlaštovky, třísky z rozštípa-
ných
klavírů, postelí
a dokonce i rakví,
když oblízavě hoří styk,
když oblízavě hoří styk.

**Tak projíždí vlak okolo Velkého Meziříčí
a citrón v bedýnce tam v zelinářství
plesniví.**

17. 10. 1997